

ĐỀ bài

Hãy TẢ CẢNH BÃO
LỤT Ở MIỀN QUÊ EM
(HOẶC Ở MỘT VÙNG
KHÁC MÀ EM ĐÃ
ĐƯỢC THEO DÕI QUA
TRUYỀN HÌNH).

Bài làm 1: Lá thư từ vùng lũ

Các bạn trong Mạng Thông Tin Tinh Nguyên Việt Nam thân mến! Lá thư này tôi viết cho các bạn dưới ngọn đèn dầu le lói. Xung quanh là nước lũ đang dâng cao. Ngoài kia những cơn mưa đang xối xả nặng hạt tuôn xuống mái nhà, từng cơn gió hung tàn vẫn hoành hành trên những căn nhà nhỏ nơi làng quê Đại Lộc của tôi!

Mãi đến tận hôm nay khi nước đã rút xa, giao thông được nối lại. Mạng internet công cộng hoạt động trở lại, lá thư này mới được đưa lên Mạng Thông Tin Tinh Nguyên Việt Nam.

Đại Lộc (Quảng Nam) quê tôi là một huyện miền núi bán sơn địa, được bao bọc bởi hai dòng sông Vu Gia và Thu Bồn. Hai con sông thơ mộng và đẹp đẽ đã đi vào thơ ca nhạc họa làm say đắm lòng người bao nhiêu, thì mùa này nó trở thành nỗi ám ảnh và hãi hùng bấy nhiêu đối với người dân Đại Lộc.

Bắt đầu từ ngày 10/11 những trận mưa lớn kéo dài chưa từng thấy đã đổ xuống. Sau đó những dòng nước hung dữ từ thượng nguồn đổ về theo hai con sông, nước dâng ngập bãi bờ nước tràn qua làng mạc, nước dần dâng cao tràn ngập bao bọc cả làng quê. Những ngôi nhà giờ đây chỉ còn thấy những nóc nhọn nhô lên cách mặt nước chừng 0,5m đến 1m. Trong những căn gác nhỏ trong vùng, hàng ngàn sinh mạng đang run rẩy bất lực nhìn của cái, tài sản, lương thực, gia súc đang bị lũ nhấn chìm và cuốn trôi. Qua thông tin của chiếc radio nhỏ tôi được biết lúc này đỉnh lũ trên sông Vu Gia tại Ái Nghĩa đo được là trên báo động 1,7m, cao hơn đỉnh lũ từ trước đến nay 0,6m. Một trận Đại hồng thủy chưa từng thấy trong lịch sử vùng này kể từ năm 1964 (Năm Thìn).

Do nước càng ngày càng cao nên cả vùng bị cô lập hoàn toàn, lương thực dần cạn kiệt. Người dân phải bữa đói bữa no vài chén cơm cho qua bữa chờ nước rút. Có nhiều nhà ở nơi quá thấp lương thực bị nước cuốn trôi phải nhịn đói và chờ hàng cứu trợ để sống, và bao nhiêu chuyện thương tâm khác.

Đại Lộc quê tôi vốn đã khổ giờ lại khổ thêm!

Không biết ngoài kia có bao nhiêu người thiệt mạng vì nước lũ, không biết có bao nhiêu sách vở quần áo của các em nhỏ bị cuốn trôi, công việc học tập của các em sẽ thế nào khi trường học cũng bị chìm trong lũ...

Đại Lộc ơi! Tôi chỉ biết gọi lên ba tiếng thân thương ấy trong dòng lũ hung tàn này. Quê hương tôi vốn chịu nhiều đau khổ trong cơn bão số 6 năm ngoái giờ phải gồng mình lên để hứng chịu cơn lụt lịch sử từ trước đến nay, những ngôi nhà vừa dựng lại sau cơn bão giờ đây lại ngã nghiêng vì lũ, chiếc khăn tang còn sót trên đầu giờ phải quấn thêm chiếc khăn khác cho người thân bị lũ cuốn trôi...

Khi tôi viết những dòng này thì ngoài kia nước vẫn đang lên menh mông, căn nhà nhỏ tràn trong nước, chiếc gác nhỏ bỗng trở nên mong manh vô

cùng. Không biết ngày mai, ngày kia tôi có còn đưa được lá thư này cho các bạn trên Áo Xanh không?!

Ai đã từng sống trong vùng lũ mới cảm nhận hết sự mong manh nhỏ nhoi của mạng sống con người, chỉ cần một sơ sẩy nhỏ, một cơn gió bạo tàn, một thân cây gãy cũng có thể cướp đi mạng sống của một gia đình.

Ngoài kia trời vẫn tối đen như mực, những tiếng kêu cứu bất lực xa xa vọng lại yếu ớt nghe mà se sắt lòng không sao cầm được những dòng nước mắt.

Ai đã từng nhìn thấy những người mẹ, người vợ, cụ già, em bé... đứng ngâm mình trong nước lũ lạnh run vì đói, vì tuyệt vọng mới thấy được những nỗi đau không thể nói bằng lời, bằng những dòng thư vội vã của tôi gửi cho các bạn.

Đêm nay ngồi viết thư cho các bạn Áo Xanh trong tiếng nước chảy dội vào vách nhà trong một thế giới không có ánh đèn chỉ toàn nước và nước. Nhìn dòng nước lũ cao dần lòng mình bỗng nghẹn lại. Chỉ còn biết đợi chờ và hi vọng.

Bài làm 2

Li Li thương nhớ!

Ý định ra Hà Nội đón xuân cùng Li Li và gia đình, thế là đã cuốn theo mây gió. Nhưng chắc hai bác và Li Li cũng thông cảm cho hoàn cảnh hãy còn rất bận của Chi nói riêng và nhân dân Thừa Thiên Huế, nhân dân miền Trung nói chung, những người vừa trải qua *trận bão lụt thế kỉ*. Khi viết những dòng này cho cậu, trong tâm trí Chi lại chợt hiện lại mấy câu thơ tả bão của Tế Hanh:

Con bão nghiêng đêm

Thổi trốc cây, bay lá

Cứ gạt chuyện tâm tình riêng tư ra, chỉ nói chuyện tả bão và hậu quả của nó thôi thì con bão trong thơ Tế Hanh cũng chỉ là *cháu, chắt* của con lũ bão vừa rồi ở quê mình mà thôi. Li ạ! Hồi ấy chắc cậu cũng thường theo dõi tình hình trên tivi? Nhưng những gì trên màn ảnh nhỏ, so với thực tế cũng chỉ là vài ví dụ tiêu biểu. Bây giờ, đại nạn *Hồng thủy* đã qua, thành phố Huế – Cố đô đã hồi sinh, hàng cây xanh đã thắm lại, nhưng bao nhiêu dấu vết của nó ngày đêm vẫn nhức nhối như vết thương *chí mạng* vừa mới khép miệng. Chi ghi lại trong bức thư cuối năm ngoái này một vài hình ảnh của *Thủy thần nổi dậy*, cốt giúp Li hình dung rõ thêm *bản tướng* của Thủy – Hòa – Đạo – Tặc.

Dầm dề mưa gió cuối thu xứ Huế cũng là *chuyện thường ngày ở huyện* từ bao đời nay. Vậy nên, khi nghe Đài tiếng nói Việt Nam thông báo mấy lần bão xa, bão gần, Tổng cục Thủy văn Khí tượng dự báo sẽ có mưa to, thậm chí rất to trong vài ngày tới thì nhiều người ở đây đều chép miệng thở dài, lo lắng, bắt tay vào làm ngay một số việc cần thiết như chằng, néo nhà cửa,

khơi thông cống rãnh... Nhưng không một ai có thể ngờ được bão lũ lần này có thể đến nhanh như thế, to lớn, mạnh mẽ, kinh khủng đến thế.

Chiều ấy, không khí thật oi nồng, nặng nề. Trên nền trời đặng đông, ùn lên từng đám mây quái lạ từ *vàng ráng mờ gà* đổi nhanh thành đen xỉn, cứ cuộn cuộn giăng kín như chụp lấy bầu trời. Rồi gió về. Gớm! Gió ở đâu, tận vùng biển quê bão, rôn bão Philippin, thổi về hay sao mà ào ạt mạnh dữ như thế? Thế nhưng mãi vẫn không có hạt mưa nào rơi xuống. Cho đến tận chín, mười giờ đêm cũng vẫn chỉ mây giăng cuộn cuộn, gió thét ù ù. Trời vẫn dậm dạp, ra oai suông...

Lúc ấy, khoảng ba, bốn giờ sáng. Chi chợt giật mình tỉnh giấc, đã nghe tiếng sấm sét đùng hoàng như ngô rang giòn trong cát bỏng, đã thấy ngoài trời chớp loe lóe như có hàng nghìn tin hồ quang đang hàng ngang, hàng dọc, vòng vèo, chằng chịt trên nền mây quái dị. Mưa xối xả, như đổ cây nước ràn rạt, như có hàng triệu triệu cái cối xay lúa khổng lồ đang cùng làm việc hết công suất. Gió rung, lắc giật, hú lên từng hồi man dại! Tiếng rít của những đường dây tải điện đều đứt phùm phụt. Cây to đổ rầm rầm, cây vừa đổ rào rào, cây nhỏ ngã rạp, rũ rượi... Cả thành phố chìm trong bóng tối dày đặc vì mất điện. Dòng nước đục ngầu chảy từ ngoài đường vào sân dâng lên hè, vào trong nhà, cứ lừ lừ dâng lên không ngừng. Mọi người quáng quàng chạy thóc, gạo, quần áo, và những vật dụng cần thiết nhất, tổng vội lên tầng hai. Nhưng đến sáng thì ba mẹ Chi quyết định phải rời nhà lên thuyền tránh lụt. Ngồi co ro trên chiếc thuyền nhỏ (nhà ở sát bờ sông Hương, mẹ làm nghề chở đồ mà!), nhìn ra mặt sông chỉ thấy mênh mông một biển nước ngàu ngàu, cuộn xiết. Lênh bênh trôi theo dòng nước lũ, những cây cỏ thụ bị đánh bật gốc. Hai con trâu đang hí hóp, đờ đẫn bám theo, mõm ghéch lên cành cây, mắt lồi, bạch phếch, sừng và móng chân tuột sạch đỏ hon hồng. Xác lợn, xác bò trương lênh phềnh trôi lẫn với những mái tranh, mái cọ nhà ai bị gió tốc, tung xuống dòng sông ô nhiễm nặng nề...

Thành phố sông Hương – núi Ngự đang gồng mình, oằn lên để cầm cự quyết liệt với lũ bão. Không ít gia đình cũng lâm vào cảnh khốn khó như gia đình mình. Nhiều nhà còn thảm thương hơn. Người, súc vật không chạy kịp, ú tắc, mắc kẹt trong nhà bị chết chìm, chết sặc. Có người mẹ trẻ đành bất lực kêu trời, thê thảm nhìn đứa con trai mười tuổi bị nước lũ hung bạo cuốn trôi mất... Những khuôn mặt tái mét, hốc hác, đói khát... những ánh mắt đau đớn, mệt mỏi, tuyệt vọng. Những tiếng khóc gào chông, vợ, con, cháu... khản cả tiếng, vang trên bờ, trên sông nào nùng ai oán...!!! Thâu đêm, suốt sáng... mưa vẫn mưa, càng to! Gió vẫn gió, càng lớn! Nước vẫn cứ dâng càng cao, quyết trả thù Sơn Tinh làm cho con cháu Hùng Vương bị vạ lây, khốn khổ trăm bề...

Núi cao sông hãy còn dài,

Năm nam báo oán, đời đời đánh ghen

Thế nhưng trong hoạn nạn, lại càng thấm đậm tình nghĩa đồng bào “Lá lành đùm lá rách” cứu mang, giúp đỡ nhau. Cả nước hướng về miền Trung

ruột thịt với hàng triệu tấm lòng anh em sẻ áo nhường cơm. Tiền bạc, quần áo, mì tôm, muối, gạo đường... từng thuyền từng canô, từng máy bay từ khắp nơi trên cả nước hối hả chuyên về cho kịp thời, cho đúng lúc. Trong cơn nước lửa, cam go, càng sáng ngời tinh thần chiến đấu, hi sinh anh dũng, quên mình vì đồng bào của các chiến sĩ, cán bộ công an, bộ đội với thanh niên tình nguyện. Không quản ngày đêm vượt lên sóng to, gió lớn, mưa xối, nước ngập, các anh các chị, đã lẫn mình chui vào từng ngôi nhà, lặn cứu từng cụ già, em nhỏ, phụ nữ... đến nơi an toàn. Trong trận đại chiến một mất một còn với Thủy Tinh hung hiểm, điên cuồng, có những người con, người cháu của Sơn Tinh, đã vì dân, cứu dân mà bỏ mình dưới làn sóng dữ, mãi mãi không trở về...

Nhận thùng mì tôm cùng yến gạo trợ cấp tức thời ngay trên xuồng cứu hộ gần bờ nam sông Hương, từ đôi tay nhăn nheo, bọt nhạt vì lạnh và ngậm nước quá lâu của chú thiếu úy công an trẻ măng, cả nhà mình nghẹn ngào, không cầm được nước mắt.

Hơn một tuần ấy, cả nhà mình phải sống tạm bợ, vạ vật trong căn lều lợp tạm bằng nilông, bao cói. Sách vở của anh em mình trôi mất sạch. Con chó Milu rất ngoan nhà mình cũng bị bọn lưu manh “Thừa gió bẻ măng” câu trộm. Đến khi nước rút hẳn, mưa tạnh, bão tan, dòng sông Hương đã xơ xác, lạng lẽ và mịt mịt trôi ra cửa Thuận An, thì gia đình mình mới về được căn nhà cũ...

Than ôi! Chỉ còn là một đồng hoang tàn, ngổn ngang... Tất cả bị phủ lên một lớp bùn phù sa dày, đỏ quạch, linh sinh. Sau tiếng thở dài, hồi lâu, ba đành giọng:

– Lũ bão là việc của trời. Cả nhà mình còn nguyên, đoàn tụ thế này là may mắn lắm rồi! Phải làm lại thôi! Nào mẹ nó! Nào các con! Ta cùng bắt tay vào dọn dẹp đi! Cố gắng lên, chiều nay phường mình lại được nhận thêm chuyên trợ cấp, quyền góp bổ sung từ các trường phổ thông thủ đô Hà Nội gửi đây.

Cả mấy bố con mình hăm hở lao vào dọn dẹp nhà cửa, mãi đến tận tối mịt mới tạm dừng tay để ăn mì tom nấu rau cải mẹ nấu tạm trên nền đất sền sệt bùn.

Bây giờ thì Chi và các bạn đã trở lại trường học rồi. Nghỉ mất gần một tháng đấy. Sau lũ bão, trường học của mình hoang tàn, xơ xác. Các thầy, các cô cùng cả bọn học sinh chúng mình bằng mọi cách khắc phục hậu quả để tiếp tục dạy tốt – học tốt, hoàn thành nhiệm vụ năm học lịch sử này. Chi rất cảm động và cảm ơn Li vì bộ sách giáo khoa và tập vở viết cậu gửi riêng tặng mình.

Thư đã dài, đành phải dừng bút tại đây. Cho mình chuyển lời hỏi thăm sức khỏe tới hai bác và các em của Li. Hẹn cậu một ngày xuân nắng ấm, chúng mình gặp nhau ở Hà Nội hay Huế cũng đều vui cả!

Bạn thân của Li ở xa chờ thư của Li.

Chi Văn